

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Έτος ἑννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδειψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἐγὼ ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δύνα φράγκα καὶ ἑστὸ χίρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Νοεμβρίου εἰκοσιμία,
πλοῦτῃ μεγάλα εἰς τὰ Ταμεῖα.

Τετρακόσα καὶ ὀκτὼ,
ἴσοζυγιο φρικτό.

Ὁ Προϋπολογισμός,
ἐκπληξὺς καὶ θαυμασμός.

Α'.

Μίγας, Τρικούπη, θαυμαστός καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου
κι' ὅμως οὐδεὶς πρὸς θαύματα τοσαῦτα ἐξαρκέσει...
πάλιν τὸ γένος ἔσωσεν ἡ σωτηρία βέργα σου
καὶ τοὺς ἐχθροὺς μας ἔστειλε ἑστὸ διὰβόλο πεσκέσι.
Δεῦτε νὰ προσκυνήσωμεν τὸν ἄνδρα τῶν θαυμάτων,
τοῦ σ' ὅλους ἐνεφύσησε τὸν πατριωτισμόν,
δεῦτε νὰ προσκυνήσωμεν μὲ κλίσιν τῶν γονάτων
τὸν οὐρανοκατέβητον Προϋπολογισμόν.

Σταυρὸν χαράξας Μωϋσῆς τὴν Ἐρυθρὰν ἐχώρισε
καὶ τῶν Ἑβραίων ὁ λαὸς ἀφόβως ἐπροχώρησε.
Ἔτσι κι' ὁ σὺρ Χαρίλαος τὸν κόσμον συνετάραξε,
ἑστὸ νέον ἴσοζυγιον περίσσευμα ἐχάραξε,
κι' ἀβρόχοις διεπέρασαν οἱ Ἕλληνες ποσὶ
τὸν μαῦρον πόντον τῶν χρεῶν καὶ τῆς χρεωκοπίας,
κι' ἀνέτειναν χαλύβδιον τὸ χέρι τὸ θρασὺ
κι' ἐπάταξαν τὰς Ἀγγλικὰς καὶ Γαλλικὰς Ἀρπυίας.

Ὁ μαῦρος πόντος ἄσπρισε σὰν γάλα καὶ μυζήθρα,
μ' οἰκονομίας ὁ σωτὴρ τὸ γένος ἐξεπάτωσε,
κι' ἐπρόβαλε τοῦ Σιλωᾶμ ἐκεῖν' ἡ κολυμβήθρα
καὶ τὰ θαλά της τὰ νερά ὁ Λόρδος ἀνακάτωσε,
κι' ὅλ' οἱ παλησοσκατήδες ἐσήκωσαν τὸν ὄμιον τῶν
κι' ἐπῆραν τὰ κρεβάτια τῶν κι' ἐτράβηξαν τὸν δρόμον τῶν.

Γιὰ τοῦτο τὸ περίσσευμα τὸ μάτι μας ἐγηγάρισε
κι' ἐπάνω ἑστὸ περίσσευμα τὸ κράτος ἐκαθβάλισε,
κι' ἀπετυφλώθη μὲ τὸ φῶς ἀργύρου καὶ ἀδάμαντος
καὶ ταραχῶδες πέλαιος διεπλευσε κι' ἀνώμαλον,
καθὼς κι' ὁ Φριξὸς ἄλλοτε, τὸ τέκνον τοῦ Ἀθάμαντος,
διῆλθε τὸν Ἑλλήσποντον μ' ἓνα κριὸν χρυσόμαλλον.

Ὡ θαυμαστὸν περίσσευμα, ὦ νέον ἴσοζυγιον,
ἑστὸ μονάχη μας ἐλπίς καὶ μόνον καταφύγιον,
σύ σωτηρίας ἄγκυρα καὶ τὸ χρυσὸν τὸ θέρας
κάθε κακῆς μας καὶ ψυχρῆς κι' ἀνάποδης ἡμέρας.

Οἱ πάντες ἐθαμβώθησαν καὶ δι' αὐτὸ ἡρώτων,
ἐξασφαλίζει τὸ παρόν, τὸ μέλλον περισκέπει,
καὶ ὅπως τὸ θαυματουργὸν ἄγισμα τῶν Φώτων
εἰς ἐπονείδιστον φυγὴν καλικάντζαρος τρέπει,
ἔτσι μὲ τὸ περίσσευμα, πρὸς τοῖς τὰ μαλά μας,
εὐθὺς ὁ Λόου τόστριψε, κι' ὁ Ροῦ ὁ καλικάντζαρος,
κι' ἐβγήκαν κι' ἄλλαις λευτερίαις ἀπὸ τὰ κοκκαλά μας
κι' ἐσκίρτησαν ἑστὸς τάφους τῶν ὁ Σόλωνος κι' ὁ Μάντζαρος.

Βαρὺς χειμῶνας πλάκωσεν, χωρὶς λεπτὸ ὄρεθῆκαμε,
καὶ τῶν Ρωμηῶν κοκκίνισε ἡ μύτη σὰν παντῖαρι,
ἀλλὰ μὲ τὸ περίσσευμα ἐκεῖνο ἔσταθήκαμε
κι' ἔφυγαν μὲ στριγγλίσματα κακοὶ καλικάντζαροι.

Ἀπάνω πού προσμέναμε νά γίνουν φαλιμέντα
ἀνέλιπιστα τήν πίκρα μας ἐγλύκανε σάν μέντα,
ἐνῶ κηδείας θλιβεράς ἐσήμαινε καμπάνα
Ἐλλάς ἀνέστη ψάλλομε μ' ὀλόχρυσά κεράκια...
δέν ἦτανε περίσσευμα, μὰ τοῦρανοῦ τὸ μάνα,
μόσχος τοῦ Πάσχα σιτευτός, πατσᾶς μὲ ποδαράκια.

B'.

Ἐγείρου πάλιν, ὦ πατρίς, δέν εἶσαι πιά μουφλοῦζα,
ἡ κλονιθεῖσα πίστις σου ἀκόμη δέν τὰ 'τοίτωσε,
ὁ Λόρδος κι' ἄλλην ἔκοψε 'στὴν ράχη σου βεντοῦζα
κι' ἀπὸ τὸ κρυλόγημα μονημερίς σ' ἐγλύτωσε.
Σὲ βλέπω 'στὴν Ἀκρόπολιν ἀρχαίαν Ἀμαζόνα
νά δένης μὲ μεταξωτὴ τὴν μέση βρακοῦζα
καὶ νά πετᾶς τὸ δόρυ σου καὶ νά φωνάζης «πίσω,
ἐγὼ μὲ τὸν Μυλλόρδο μου δέν θά χρεωκοπήσω».

«Μουφλοῦζα δέν θά φαίνωμαι καὶ περιφρονημένη,
μόνον μὲ τὸν Χαρίλαον ἀνάρρωσις ἐλπίζεται,
εἶμαι μηλίτσα 'στὸν γκρεμνὸ μὲ μῆλα φορτωμένη
κι' ἐκεῖνος πού τὰ μῆλα μου κυττάζει καὶ λιμπίζεται
ἄς μὴ φοβᾶται τὸν γκρεμνὸ, ἀλλέως τὸν κακὸ του,
ποτέ χαίρι δέν θά 'δῇ τὸ δόλιο ριζικὸ του.
'Εγὼ 'στὸν Λόρδο μου κρεμῶ τὴν κάθε μου ἐλπίδα,
ὅπου δέν εἶναι νερούλος σάν κι' ἄλλους φαπλατᾶς,
εἰς τοῦτον δίδω εὐελπίς τὴν κραταιὰν ἀσπίδα
καὶ λέγω ἀπέρνε δανεικὰ κι' ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς».

«Στὰ στήθη μου λαμποκοποῦν τῶν Ἀμαζόνων θώρακες,
τῆς δὲ προτέρας πίστεως ἐστέρωθ' ἡ φήμη,
καὶ τὰ πτερά των δέν κτυποῦν οἱ πεινασμένοι κόρακες,
πού 'χήμεζαν ἀπάνω μου σάν νᾶβρανε ψοφῆμι.
Τέραξ ἐξεδίωξε τοὺς κόρακας γοργός
κι' ἐγὼ τὸ δόρυ ἐδράξα νά τοὺς διατρυπήσω,
κι' ὁ Πίτ ὁ τῆς Τριπόλεως καὶ πρὶν Πρωθυπουργός,
πούφαγε τὰ μανίκια του γιὰ νά χρεωκοπήσω,
κι' αὐτὸς μὲ τὸν Χαρίλαον φρενήρης θά σαπίσῃ
πῶς ἡ Ἐλλάς προώριται νά μὴ χρεωκοπήσῃ.

«Αὐτὰ τὰ περισσεύματα δέν εἶναι διόλου φούμαρα,
δέν εἶναι κουρουφέζαλα, κουκιά, φασόλια, κούμαρα...
Αὐτὰ τὰ περισσεύματα τὰ νέα καὶ θαυμαστά
έτονωσαν τὰ νεῦρα μου σάν βρωμιούχον κάλι,
κοχλάζουν δὲ πλατύστερνα τὰ στήθη μου τὰ λάσια
καθὼς ρεβίθια καὶ φακαῖς σάν βράζουν 'στὸ τσουκαλι.
Τὰ περισσεύματα κεντοῦν τὰ βώδια τοῦ ζευγαῖ,
μ' ἐκεῖνα στέκω ζωντανή κι' ἐφτάψυχη σάν γάτα...
Τρικούπη, αὐγολόγα με νά 'έρῃς μεγάλ' αὐγά
καὶ 'στὸ τηγάνι ρίξε τα καὶ κάμε τα σφουγγάτα.

«Τρικούπη, κάτσε δίπλα μου καὶ λέγε νά σοῦ λέγω
καὶ γέλα μου νά σοῦ γελῶ καὶ κλαίγε νά σέ κλαίγω,
ἐπάνω 'στὰ δαφνούκλαα μαζί μὲ σέ θά κλίνω,
θὰ δένω τὰ καράβια μου καὶ πάλι θά τὰ λύνω,
κι' ἐκεῖ πού τρώγω ἄχυρα θά τρώγω παντεσπάνια
καὶ τὴν ρετσίνα θά κλωτσῶ νά πίνω τὴν σαμπάνια.

«Μὲ τὸν βαρὺν Φιλιππικὸν τῆς φοβερᾶς Τετάρτης
ἐξελεγκτὰς καὶ δανειστὰς βαρέως ταλανίζεις...
ἐσ' εἶσαι ὁ Χαρίλαος, σωστός μεγαλομάρτυς,
πού μ' ἔνα τρύπιό κόσκινο μὲ παρακοσινίζεις.

Τὴν δύναμίν σου προσκυνῶ, δοξάζω τὸν ἐμά σου,
ἐσ' εἶσαι νέος Ἀαρὼν καὶ τὸ περίσσευμά σου
θὰ γίνῃ τώρα 'γρήγορα ἡ ράβδος ἡ βλοστήσασα
κι' ἡ τὴν Ἐλλάδα ἐκ νεκρῶν καὶ πάλιν ἀναστήσασα.

Γ'.

Ἀλαλαῶ τῷ Τρικούπη
πάσα τῆς Ἐλλάδος γῆ...
στερλινῶν πλακόνουν γροῦποι
καὶ μᾶς φεύγ' ἡ συλλογή.

Ὅλα σοῦλθαν βολικά,
σὶρ Τρικούπη λαοσῶστα...
δράξε πάλι δανεικὰ
κι' ὅσα φῆς καὶ τᾶλλα δὸς τα.

Μὲ τρελλούς σάν μπουνταῶς
τὴν καρδιά σου μὴ χαλᾶς...
ἄιντε λούσου καὶ κτενίσου
κι' ἔλα, Λόρδε μου, δανείσου.

Ὅλα τᾶκανες γλυκὰ
σάν γλυκοπορτόκαλα...
τρώγε κρέας τακτικά
κι' ἄφινε τὰ κόκκαλα.

Ἀς βαραίνῃ κάθε κάσσα,
τὰ παληόχαρτα νά καῖς,
καὶ χαρτούσσα ξερομάσσα
μὲ στερλινάις Ἀγγλικάις.

Μπαταρίαις μέσα σ' ὅλα,
πέρνε δίνε κουτουροῦ.
καὶ μὲ λίραις πετροδόλα
τὸν σὶρ Λόου καὶ τὸν Ροῦ.

Σούφρωνε τὰ δρό σου φρύδια
καὶ χρυσοῦν αἰῶνα ψάλλον
ρίχνε σκόρδα καὶ κρομμύδια
'στὰ στραβά τῶν Ἀγγλογάλλων.

Μὴ φανῇς 'στοὺς δανειστὰς σου
πετρελαίου τενεκές,
κι' ἄς σταθῇ καθεὶς 'μπροστά σου
κι' ἄπ' ὀπίσω σάν λακές.

Φτοῦ σας, Ροῦ καὶ Λόου νάνοι...
φτοῦ! κανεῖς μὴ μᾶς βασκάνῃ.
Σὶρ Τρικούπη, ντάλε ντάλε,
εἰς τὸ χέρι κι' ἄλλους βάλε.

Δ'.

Ὅχι, δέν 'πῆγαν τοῦ κακοῦ
χρόνοι βασάνων κι' ὀδυνῶν...
τοῦ δειπνοῦ σου τοῦ μυστικοῦ
παράλαβέ με κοινωνόν.

Ψελλίζουν Ὁσάννὰ τὰ χεῖλη,
βλέπω μεγάλας καταντιαῖς,
βλέπω λαγούς μὲ πετραχῆλη,
βλέπω πικρὸν κολοφωτιαῖς.

Ἀκούω δίπλα μου κανόνια,
ἀκούω τριζιμο σπαθῶν,
βλέπω νά κόβονται κουπόνια
ὥσάν οὐραῖς κολοκυθῶν.

Ε'.

Τάδε λέγει ὁ Τρικούπης κι' ἄλλαι γράφοντ' ἐντολαί:
«μὴ ρουφᾶς Ἀθᾶνας πούρο, μὴν καπνίζης ναργιλέ,
μὲ συρμούς πολυτελείας καὶ τῆς μόδας μὴ παρᾶττου,
μὴ πηγαίνης νά ρεμβᾷς μὲ καφεῖ τοῦ Ζαχαράτου,
μὴ καθόλου ἀγοράσης μαστραπὰ καὶ γηαλικό,
μπαλ ντ' ἀνφάν ποτέ μὴ δώσης, κοστούμει καὶ καλινό,
μὴ ζηλεύης τοὺς ἀσώτους, μὴ τὸν πλοῦτον παρατήρῃ,
ἔχε μόνο σου προσφάγι πού καὶ πού τουλουμοτύρι,
τὴν σφεὴν οἰκονομίαν καταγίνου νά σπουδάσης,
μὴ ματαίως ἐξοδεύης εἰς τρελλὰς διασκεδάσεις.

«Μὴ τολμήσης ν' ἀτενίσῃς σὲ μεκεᾶτσα καὶ τρυγόνι,
μὴν ἐμῆς σ' ἀμάξι μέσα, σὲ τραμδάῦ, σὲ βαγόνι,
μὴν τραβᾷς ὀπίσω, δούλους ὡς τῆς Ρώμης τοὺς ὑπάτους,
ἂν εἰς κόψιμο 'στὸν ὁρόμο καμμιὰ 'μέρα σὲ μαστίσῃ
μὴ σκεθῇς νά προχωρήσῃς πρὸς τοῦ Χόρν τοὺς ἀποπάτους,
ἐπειδὴ ἐκεῖν' ἡ σκέψις μιὰ δεκάρα θά κοστίσῃ,
καὶ προτίμησε 'στὸν ὁρόμο συμφορὰ κακὴ νά πάθῃς
ἂν πούθῃς οἰκονομίαν εἰς τὸν βίον σου νά μάθῃς.

«Ἀσχολήσου τὴν κοιλιά σου μὲ φασιγιάς νά τὴν πιέζῃς,
μὴ μονὰ ζυγὰ φιστίκια μὲ τοὺς φιστικαδες παίζῃς.

Ξεπαπούτσωτος περπάτει νά μὴ θέλῃς λουστρατζῆ,
μὴ τὴν τύχη δοκιμάζῃς μὲ κανένα λοταρτζῆ,
μὴτε τόμπολα νά κᾶνης, μὴδὲ μιὰ στραβὴ κοντσῖνα,
ὄνειρο γιὰ σένα νᾶναι καὶ τὰ ρούχα τοῦ Ρεσσῖνα,
καθε θεᾶτορ νά λείψῃ, τέτοιο λούσο δέν μᾶς κάνει,
μὴν ἀκούς Καθβαλέρια Ρουστικᾶνα τοῦ Μασκᾶνη,
ἀμπαρόντου κάθε βράδυ σκεπτικὸς 'στὴν κάμαρά σου,
'στό κρεβάτι σου ἀπάνω πεινασμένος κουντρούδαλα,
παίξε τὴν Καθβαλέρια μοναχὰ μὲ τᾶντερά σου
πρὶν ὁ Λό κι' ὁ Ροῦ καθίσουνεῖς τὸν σβέρο μας καθβάλα.

Ἄν ἀνθέξῃς ὡς 'στό τέλος κι' ἄρον ἄρον δέν φοβήσῃς
καὶ 'στὴν ἐρημον τὰ κῶλα καμμιὰ 'μέρα δέν ἀφήσῃς,
τότε καὶ ζωὴ καὶ κῆτα καὶ τρικουβέρταις ρουλειᾶς
καὶ θὰ 'έρῃς μαργαριτάρια μὲς 'στὸν χορὸν τῆς καίριας.
'Ἀλλ' ἂν πέσῃς μαῦρον θῦμα τῆς σκληρᾶς αὐτῆς διατίτης,
πλὴν χρυσὴ παρήγορία θ' ἀπομείνῃ διὰ σέ
πῶς ὁ τόπος χρεωκόπος δέν θά λέγεται κι' ἐπαιτής
κι' ὅπως τώρα δέν θά ζήσῃ καὶ 'στό μέλλον βρεσέ.

ΣΤ'.

Τάδε Τρικούπης διμλεῖ καὶ τάδε παραγγέλλει:
«φιλοτιμίαν μοναχὰ ἐν τῶν Ἑλλήνων θέλει,
φιλοτιμίαν μοναχὰ κι' ὀλίγας συνδρομὰς
καὶ τὴν φιλοτιμίαν μας θά μεταβάλ' εἰς χαῖμα,
καὶ τότε τὸ κεφάλαιον θά σπείσῃ πρὸς ἡμᾶς
χωρὶς ἐμεῖς νά κάμωμεν πρὸς τοῦτο ἕνα ἔθιμα.

"Αν τὸ ψωροφιλότιμο καλὰ καλὰ μᾶς στύψη
 ἔθνος καὶ κράτος συμφορὰν καμμίαν δὲν θὰ πάθῃ,
 μὲ τὴν φιλοτιμίαν μας ὀργήγορα θὰ λείψῃ
 κάθε κακότροπο σπυρὶ καὶ κάθε καλαγκαθί.
 Φιλοτιμία μοναχὰ καὶ μερικαὶ στερήσεις
 καὶ τρέχει χιλιάκρουνος τῶν ἀγαθῶν ἡ βρύσις,
 φιλοτιμία μοναχὰ ἐπὶ τόνονατί μου
 καὶ εὐθύς ἡ γλῶσσα δένεται παντός ἀφιλοτίμου,
 φιλοτιμία μοναχὰ μὲ μερικὰς θυσίας
 καὶ τότε θεραπεύεται καθένας ἐμπιοφύτης,
 καὶ κάθε Κάλχας πάνσοφος καὶ μάντις Τειρεσίης
 χειροτονεῖται πάραυτα μετὰ Χριστὸν προφήτης,
 φιλοτιμία μοναχὰ μὲ βάρος νέων φόρων
 καὶ εὐθύς ἐξαφανίζεται πληθὺς λιμοκοντόρων,
 φιλοτιμία σθεναρὰ καὶ πατριωτικὴ
 καὶ ἀπὸ τὸ μέσον αἶρεται καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ,
 φιλοτιμία μοναχὰ καὶ πάντων καὶ πασῶν
 καὶ τότε θὰ πληρώνετε τὰ τέλη μὲ χρυσόν,
 φιλοτιμία μοναχὰ ἱπποτικῶν ἀνθρώπων
 καὶ τοκογλύφους μιαρούς θὰ φάμε 'στὸ καντάρι,
 φιλοτιμία μοναχὰ νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τόπον
 κάθε Μαρτυρολόγιον καὶ κάθε Καλαντάρι,
 φιλοτιμία μοναχὰ καὶ ἡ πίστις μας θὰ λάμψῃ
 σὰν φῶσφορο βεγγαλικό, ρουκέτα, τρακατρούκα,
 καὶ τὸν Μαλέαν τῶν χρεῶν γοργότατα θὰ κάμψῃ
 καὶ ὅλους θὰ τοὺς καθίσωμε 'στοῦ κανονιοῦ τὴν μπούκα,
 θὰ γίνουν οἱ Φιλέλληνες καὶ τῶν πλειόνων πλείονες
 καὶ ἀντὶ πετρῶν θὰ σπείρωμεν ὡς ἄλλοι Δευκαλίωνες
 ναπολέοντα Γαλλικὰ καὶ Ἀγγλικὰς στερλίνας
 'στὰ χερσῶθέντα τέλματα, 'στὴν γῆν τῆς καθβαλίνας.

Φιλοτιμία, Ἕλληνες, ἂν εἴσθε πατριῶται,
 καὶ θὰ στρωθῇ πρὸς χάριν σας Λουκούλειον τραπέζι,
 καὶ ὅλοι παχύτατον ζῶμόν καὶ ὀρεκτικόν θὰ τρῶτε
 ἀπὸ φωληαῖς χελιδονιῶν σὰν ἄρχοντες Κινέζοι,
 φιλοτιμία, Ἕλληνες, ὀλίγους κόκκους μόνον
 καὶ εὐρύνεται τὸ στάδιον ἀληθινῆς προόδου,
 καὶ τότε ἐκτάσεις γλοερῶν καὶ ἀειθαλῶν λειμῶνων
 καὶ κῆποι Σεμιράμιδος καὶ Κολοσσοὶ τῆς Ρόδου.
 Καὶ τί θὰ 'δοῦν, μωρὲ παιδιὰ, τὰ μάτια μας ἀκόμη...
 χρυσὰ καλπάζουν ἄλογα καὶ ὀλόχρυσο ἱπποκόμοι
 μὲ πέταλα κατὰχρυσά τὰ χρυσοπεταλόνουν,
 ἱπποποτάμους κυνηγοῦν καὶ τοὺς χρυσοσελόνουν,
 εἰς χρυσορρόαν ποταμὸν ζητιάνοι κολυμποῦν,
 κούνιαι χρυσαῖς πᾶν καὶ ἔρχονται καὶ μᾶς ἀποκοιμίζου,
 χρυσόμυγαις τὰ πσινα τῶν μουλαριῶν ταιμποῦν,
 χρυσόμυγαις τὰ κρέατα τῶν χασαπιῶν βρωμίζου,
 ταύρους χρυσοῦς νυχθημερόν χρυσοὶ πειράζου οἰστρεῖ,
 χρυσὰ γαϊδούρια σέρνονται μὲ ὀλόχρυσο καπίστρι,
 κόταις χρυσαῖς, αὐγὰ χρυσὰ, χρυσοβριθὴ Ταμεῖα,
 ὅλα μὲ μὴ τὰ 'χρυσῶσε χρυσῇ φιλοτιμίᾳ.
 Τόσο μὲ αὐτὴν κατέκλυσαν τὸ κράτος οἱ παρόδες,
 ποὺ σήμερὰ νομίζονται τοῦ Φρακῶ πληγὴ...
 ἀδιόκοπα φορτόνονται καμήλαις καὶ φοράδες
 καὶ ἀκόμη δὲν ἐστεῖρευσεν ἡ χρυσοφόρος γῆ.
 "Ὅρσε καὶ σύ, μὰ νὰ καὶ ἐγώ, αὐτός, ἐκεῖνος, τοῦτος...
 φάτε, περιδρομιάσετε... ἔχειλισε ὁ πλοῦτος...
 δὲν γουργουρίζουν ὅπως πρὶν ἐντερικοὶ σωλῆνες...
 βαρεῖτε κατακούτελα τὸν Λόου μὲ στερλίναις.
 "Ὅλα χρυσὰ, μωρὲ παιδιὰ, καὶ μία, δύο, τρεῖς,
 θὰ πάρῃ τέλος, ἀλλὰ τρέ, καὶ ζήτω ἡ πατρίς.

Ζ'.

Μὲ σχέδια πολὺπλοκα, Τρικουπῇ, ξεθεώσου
 καὶ ἐλέησόν μας τοὺς πτωχοὺς κατὰ τὸ ἑλῆός σου,

μὴ μᾶς ἀφίνης εἰς ἀγρὸν κατὰξῆρον νὰ βόσκαμεν,
 ἄς ἀντηχήσῃ 'στὴν Βουλὴν ἐξαψαλμος κοντός
 ὅτι τὰς ἀνομίας μας γινώσκεις καὶ γινώσκομεν
 καὶ ἐνώπιόν μας ὁ σὺρ Λὸ ἐστὶ διαπαντός.
 Ἡμάρτομεν τοῖς δανεισταῖς ἐπὶ πολὺν καιρὸν
 καὶ πάντες ἐποιήσαμεν αὐτοῖς τὸ πονηρόν,
 καὶ πᾶς μισέλλῃν ρυπαρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐμίσησε,
 ἐν ἀμαρτίαις δὲ καὶ ἡμᾶς ἡ μήτηρ μας ἐκίσσησε,
 πλὴν σὺ ἐδῆλωσας ἡμῖν τὰς πλεονοφησίας σου
 καὶ τᾶδῃλα καὶ κρύφια τῆς Ἀγγλικῆς σφίγας σου,
 καὶ φάρμακ' ἀνεκάλυψες ἀρμόδια πρὸς ἱάσιν
 καὶ ἀκουτιεῖς τοῖς Ἕλλησι μεγάλῃν ἀγαλλίαν
 καὶ εὐθύς ἀγαλλιᾶσονται ὅστω ταπεινωμένα
 καὶ φόντα ὑψωθήσονται πολὺ κατεβασμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπον μ' ἀπάθειαν μεγάλῃν
 ἀπὸ τὸν Πίτ, τὸν Θόδωρον, καὶ αὐτὸν τὸν χρυσομᾶλλον,
 ὅστις χαρτοφυλάκιον ὀσφραίνεται ἐν σπουδῇ
 καὶ νῦν μὲ φίλους ἐνδεκά ἐκχύνει πῦρ καὶ φλέγει με,
 ἀλλὰ δὲν ἦλθαν τέσσαρες ἐκ τούτων ἐπειδὴ
 ὁ μὲν ἀγρὸν ἠγόρασεν, ὁ δὲ γυναῖκα ἐγῆμε.

Μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιον,
 σὺ στήριξον τὸ σκάφος μας εἰς τοῦτο τὸ ναυάγιον,
 καὶ εὐθύς καταισχυνθήσεται πᾶς ἄλλος κριουμένη...
 καὶ νῦν μὲ φίλους ἐνδεκά ἐκχύνει πῦρ καὶ φλέγει με,
 ἀλλὰ δὲν ἦλθαν τέσσαρες ἐκ τούτων ἐπειδὴ
 ὁ μὲν ἀγρὸν ἠγόρασεν, ὁ δὲ γυναῖκα ἐγῆμε.

Τὸ νέον Ἰσοζύγιον ἀπόπλυνον καὶ κτένισον
 καὶ ἐν τοῖς ἐγκάτοις μας εὐθὲς τὸ πνεῦμα σου ἐγκαίνισον,
 βοήθει δὲ μὴ πάθωμεν ψαμμίαν νερῶν
 καὶ ἤσυχον ὕπνον δώρησον τοῖς πᾶσι καὶ ἑλαφρόν
 καὶ ἀπηλλαγμένον ἐντελὲς ἐκ τῆς χρεωκοπίας
 καὶ Λόρδους χρίσε τοὺς Ρωμηοὺς χρυσῆς ξεροκαμπίας.
 Καὶ διανίστησον ἡμᾶς θρεμμένους καὶ παχεῖς
 'στὸν μετ' ὀλίγον μέλλοντα καιρὸν τῆς προσευχῆς,
 ἔχοντας ἀπαράθραυστον τὴν μνήμην τῶν θαυμάτων σου
 καὶ τῶν Ἰσοζυγίων σου καὶ τῶν περισσευμάτων σου.

Καὶ τότε θυμιάματα, βωμοί, θυσιαστήρια,
 καὶ βομβὰι σιδηροῦ στρατοῦ καὶ ἀξιωμαχοῦ στόλου,
 καὶ τότε θὰ χειροκροτοῦν χορτὰτ' ἀκροατήρια
 χωρὶς νὰ ἐρεθίζεται ὁ Μεσσηνέλης διόλου.
 Ἔστω καθὼς ἡ τρέχουσα καὶ ἐκίστη ἐβδόμας,
 σκηνὴ Μυλλόρδος ἐγκαίρος πρὸς πᾶσαν πληρωμὴν,
 τὸ πλοῦσιον περίσσευμα ἐλθέτω καὶ ἐφ' ἡμᾶς
 καὶ πάντες ἀλληλοῦν νὰ ψάλλωμεν καὶ ἁμῇ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλταῖς
 μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελαῖς.

Σκόκου Ἡμερολόγιον τὰ μάλα κλασσικόν,
 σπουδαῖον, ποικιλόμορφον, γελοιογραφικόν,
 πεντακοσσιεῖδιον καὶ ἀνάμειστον εἰκόνων,
 ποὺ νὰ διαβάξῃς εἰμπαρεῖς ὀλόκληρον τὸν χρόνον.
 Ὁ τύπος τοῦ ἐξαίρετος, μετὰς καλαίσθησας,
 ἡ δὲ τιμὴ ἀντὶ δραχμῶν τεσσάρων καὶ ἡμισείας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πρωασταίου κοντογρὸς πολὺς.